

Autobiographical Memory Sharing as a Resource of Empathy: Emotions of Guilt and Shame

by

Roza Gizem Kamilođlu

A Thesis Submitted to the Graduate School of Social Sciences and Humanities

in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of

Master of Arts

in

Psychology

Koç University

June 2, 2016

Koc University

Graduate School of Social Sciences and Humanities

This is to certify that I have examined this copy of a master's thesis by

Roza Gizem Kamilođlu

and have found that it is complete and satisfactory in all respects,
and that any and all revisions required by the final
examining committee have been made.

Committee Members:

Prof. Sami Glgz

Assoc. Prof. Zeynep Cemalcılar

Asst. Prof. ađla Aydın

Date:

STATEMENT OF AUTHORSHIP

This thesis contains no material which has been accepted for any award or any other degree or diploma in any other university or institution. It is affirmed by the candidate that, to the best of her knowledge, this thesis contains no material previously published or written by another person, except where due references is made in the text of the thesis.

Signed

Roza Gizem Kamilođlu

ABSTRACT

The present study explored the effect of autobiographical memory sharing on empathy elicitation using autobiographical memory transcripts of a person who is experiencing emotions of guilt or shame in comparison to the same story narrated without the features that qualify it as an autobiographical event. Empathy levels were assessed while controlling for general empathic tendencies after participants (N = 109) were assigned to one of the three conditions: (1) shared event in the form of autobiographical memory narrative with emotions of guilt or shame, (2) shared event in the form of autobiographical memory narrative without the emotion indicating terms, (3) shared event in the form of descriptive third person narrative. Analyses of covariance showed that participants in the first condition displayed higher empathic response than other conditions, but this difference was more emphasized in males than females. Empathy in males was significantly influenced by emotional autobiographical narratives. Moreover, different dimensions of empathy were compared for the guilt and shame narratives. Empathic concern was significantly higher after reading guilt than shame containing narratives. Correlational analyses demonstrated that similarity of the shared event with the listener's past experiences was positively associated with personal distress in the reader, especially after reading shame narratives. Results are discussed in terms of gender differences and empathy elicitation function of autobiographical memory.

Keywords: Autobiographical memory, empathy, guilt, shame

ÖZET

Bu çalışma, suçluluk veya utanç duygularını içeren otobiyografik bellek paylaşımının dinleyicide empati yaratımı üzerindeki etkisini aynı öykünün otobiyografik olarak tanımlayan özelliklerini içermeyen anlatıları ile karşılaştırarak araştırmaktadır. Katılımcıların (N = 109) paylaşılan öykülerdeki anlatıcıya dair empati seviyeleri üç koşuldan birine atandıktan sonra genel empatik yönelimleri kontrol edilerek belirlenmiştir: (1) paylaşılan suçluluk veya utanç içeren otobiyografik bellek formunda anlatılar, (2) paylaşılan duygu içermeyen otobiyografik bellek formunda aynı anlatılar (3) paylaşılan betimsel, üçüncü şahıs formunda aynı anlatılar. Kovaryans analizleri kullanılarak ilk koşula atanan katılımcıların diğer koşullardaki katılımcılara mukayese olarak daha yüksek empatik tepki verdikleri; fakat bu farkın erkeklerde kadınlara göre daha belirgin olduğu bulunmuştur. Erkek katılımcıların empatik tepkisi suçluluk ve utanç içeren otobiyografik bellek anlatılarından daha belirgin bir şekilde etkilenmiştir. Buna ek olarak, alt boyutlardaki empati seviyeleri suçluluk ve utanç anlatıları paylaşıldıktan sonra karşılaştırılmıştır. Empatik düşünce alt boyutunun paylaşılan suçluluk anlatılarından sonra utanç anlatılarına göre daha yüksek olduğu bulunmuştur. Korelasyon analizi paylaşılan öykünün dinleyicinin önceki deneyimleri ile olan benzerlik seviyesinin empatinin kişisel rahatsızlık alt boyutu ile pozitif ilişkili olduğunu göstermiştir. Bu ilişki, suçluluk içeren anlatılar değil utanç içeren anlatılar paylaşıldıktan sonra gözlemlenmiştir. Sonuçlar, cinsiyet farklılıkları ve otobiyografik belleğin empati yaratımı işlevi çerçevesinde tartışılmıştır.

Anahtar Sözcükler: Otobiyografik bellek, empati, suçluluk, utanç

ACKNOWLEDGEMENTS

The ideas in this thesis have arisen from countless conversations with my advisor, Prof. Dr. Sami Gülgöz and laboratory colleagues. My thinking would not be possible if they had not opened the doors of knowledge. I have been privileged to spend a period of intellectual growth in such an environment with their support and advice during my masters.

I would like to give special thanks to my instructor, Doç. Dr. Zeynep Cemalcılar for the constructive criticisms and encouraging words she provided. She played a fundamental role in launching my early career. I would like to express my gratitude to Yrd. Doç. Dr. Çağla Aydın for her helpful ideas for my research proposal. I wish to thank numerous friends and colleagues from diverse diciplines for their support and relaxing coffee breaks: Aybike, Bilge, Emir, Bihter, Murat, Ezgi, Yalçın, Hilal, Turna, and three laboratory colleagues, Sezin, Berivan and Ceren for their role in cementing my knowledge in autobiographical memory. I am also grateful to the Department of Psychology at Koç University, where I interacted with undergraduates, graduates, scientists during my master's studies and complete the work for this thesis.

I am indebted to Dies, a source of inspiration, and thank him for his patience and persistance. Without his support, I would not be able to complete this thesis. As always, I wish to thank my family for their encouragement. I am especially grateful to my brother for all that time spent sharing our problems and laughing.

I dedicate this thesis to my mother for her solidarity in every stage of my life. Her resistance gave me strength that turned me into the feisty and driven woman I am today.

TABLE OF CONTENTS

STATEMENT OF AUTHORSHIP.....	iii
ABSTRACT.....	iv
ÖZET.....	v
ACKNOWLEDGEMENTS.....	vi
LIST OF TABLES.....	ix
LIST OF FIGURES.....	x
INTRODUCTION.....	1
LITERATURE REVIEW.....	3
2.1 Empathy.....	3
2.1.1 Measuring Empathy: Davis’s Organizational Model.....	4
2.1.2 A Social Function of Autobiographical Memory: Eliciting Empathy.....	5
2.2 Emotions of Guilt and Shame.....	6
2.2.2 Differentiating Guilt from Shame.....	7
2.3 Similarity of the Shared Event and Empathy.....	8
2.4 The Present Study.....	10
METHOD.....	13
3.1 Participants.....	13

3.2 Materials.....	13
3.3 Procedure.....	15
RESULTS.....	17
4.1 Preliminary Analyses.....	17
4.2 Main Analyses.....	17
DISCUSSION.....	24
REFERENCES.....	28
PILOT STUDY.....	34
APPENDICES.....	43
Appendix A.....	43
Appendix B.....	48
Appendix C.....	49
Appendix D.....	51
Appendix E.....	53
Appendix F.....	54

LIST OF TABLES

1	Means and standard deviations of narrative empathy ratings.....	19
2	Means and standard deviations of general empathy ratings.....	19
3	Means and standard deviations of narrative empathy subscale ratings.....	21
4	Correlations between similarity of the event and empathy subscales.....	22
5	Means and standard deviations of general empathy items.....	51
6	Correlations between subscales of general and adapted IRI.....	53

LIST OF FIGURES

1	Interaction between gender and shared narrative type.....	20
---	---	----

CHAPTER 1

INTRODUCTION

Three major functions have been attributed to autobiographical memory, which are self, directive and social functions. The social function of autobiographical memory related to why we share our memories with others. One reason is elicitation of empathy in others (Alea & Bluck, 2003). Autobiographical memory may be a crucial psychological process in empathy elicitation towards a narrator that allows a listener to understand others by using his/her own memory.

Although empathy elicitation has been conceptualized as a social function of autobiographical memory, few empirical studies have been conducted to measure whether such a function is achieved (Harris et al., 2004; Bluck et al., 2013; Tani et al., 2014). The present study contributes to this rarely studied topic by (1) examining the effects of shared autobiographical memory of a person experiencing emotions of guilt and shame on the empathic response of a listener, (2) examining the effects of similarity of shared event with listener's past experiences on empathy elicitation, and (3) considering empathy as a multifaceted concept with distinct dimensions and examining the differential impact of sharing on these dimensions.

Guilt and shame are often referred to as moral emotions since they often emerge in interpersonal context depending on individual's perception of wrongfulness or rightfulness of an action (Lewis, 1971). The main goal of the current study is to investigate whether sharing an autobiographical memory; that contains emotions of guilt and shame may lead to increased empathy in the listener. For that purpose, we first compare the effects on empathic response of the listener of autobiographical narratives including expressions of guilt and shame experienced

by the narrator with, non-emotional autobiographical narrative and non-autobiographical descriptive narrative of the same experience. Second, we investigate whether the emotions of guilt and shame have distinct relationships with different dimensions of empathy in the context of autobiographical memory sharing. Finally, we explore how similarity of the shared event with the listener's past experiences are related to empathic response in general as well as the different dimensions of empathy.

CHAPTER 2

LITERATURE REVIEW

2.1 Empathy

Empathy – simply defined as, understanding and feeling the emotions of the other – has been examined by different disciplines from philosophy to subfields of psychology. Empathy is vital for both dyadic and larger scale relationships. It is a shared human emotion and prevalent in everyday life. However, different trends have emerged from studies trying to bridge our general public understanding and theoretical explanations of empathy.

Adam Smith (1790/2002) expresses an automatic sense of empathy with reference to emotional states that particularly emerge during vicarious experiences. The affective state of the observer automatically appears while watching a social target. It is an involuntary and effortless response. “*Einfühlung*”, the first term for what is now called empathy, means “feeling into,” consisting of both understanding and feeling affective states of the other (Lipps, 1903). This definition also focuses on the automatic nature of empathy. Titchener, who translated *einfühlung* as empathy defined it as a “process of humanizing objects, of reading or feeling ourselves into them” (Titchener, 1924). In both Lipps’ and Titchener’s affective view, empathy emerged as inner imitation like motor mimicry. In contemporary theory, Keefe (1976) points out another necessary component of empathic skills as feeling. He focuses on social work as a helping profession and proposes a model of empathic behavior. A client with whom the social worker is working carries many cues ranging from facial expressions to messages in her/his narrative. All these cues indicate both the feelings and the cognitive states of the client. Although taking the

perspective of the other is necessary to understand the other person at the cognitive level, true empathic response also includes a capacity for emotional response. The ability to feel the emotions of the other is a necessary component.

2.1.1 Measuring Empathy: Davis's Organizational Model

Rather than considering empathy as a unified construct, Davis (1996) distinguishes between different forms of empathy. In this model, different components of empathy from previous research have been integrated into a multidimensional approach. He has developed a measure, Interpersonal Reactivity Index (IRI), which captures various facets of empathy. Davis distinguishes other-oriented and self-oriented components of empathy in IRI, which has four components: empathic concern, perspective taking, fantasy and personal distress.

Perspective taking and fantasy are cognitive components of empathy. Whereas perspective taking indicates the tendency to take the perspective of the other in real life situations, fantasy assesses identification with characters in the form of role taking in fictional domains such as books, movies, or plays. Empathic concern and personal distress are the emotional aspects of empathy. Empathic concern represents involvement and concern for the other. Feelings such as warmth and sympathy for the other person are included in this component. Personal distress is characterized by the inclination to experience distress in response to negative feelings of others. Distress feelings include anxiety and discomfort. Empathic concern, perspective taking and fantasy measures address other-oriented empathy whereas the personal distress measures self-oriented empathy. In the current study, we distinguished between different components of empathy because elicitation of empathy in response to autobiographical sharing would not be expected to be homogeneous for all components.

2.1.2 A Social Function of Autobiographical Memory: Eliciting Empathy

The predominant theory about the functions of autobiographical memory proposes three functions (e.g., Bluck et al., 2005; Pillemer, 1992): Self, directive and social functions. The self-function has been characterized as self-knowledge in our memories that tells us who we are (Neisser, 1988 & Conway, 1996). An enduring representation of the self is constructed by one's autobiographical memory (Bluck & Alea, 2008). One of the substantial functions of self-memories is considered as creating and maintaining continuity of the self. A bridge may be constructed between the present and past self with a coherent sense of self by autobiographical memory. The directive function is described as remembering past for problem solving and future planning (Pillemer, 2003). There are several ways that autobiographical memory can be directive. For instance, Baddeley (1988) suggests that information from the experiences in the past is used to ask new questions to solve a current problem and guide future thinking. Cohen (1998) argues that autobiographical memory can be directive for the emergence of attitudes and behavior in the present and future. The memory of a past event can inspire and motivate action for future outcomes. The third function, social or communicative one, is particularly important in everyday life (Neisser, 1988). The social function emphasizes dyadic exchanges in conversation that enables social interaction (Cohen, 1998). The three aspects of social functions are (a) maintaining intimacy, (b) teaching and informing others, and (c) eliciting empathy (Alea & Bluck, 2003).

Even though previous research mainly focused on self and directive functions, the primary aim of the current research is to examine the social functions of autobiographical memory, specifically the function of eliciting empathy. Robinson and Swanson (1990) elaborated the concept of empathy as something that can be experienced by autobiographical

memory sharing. They explained that autobiographical memory translates experienced past events into meaningful representations that the individual uses to understand how the other might be feeling. In the course of autobiographical memory sharing, empathy functions by presenting new information to the listener. This new information consists of experiences of the speaker's world, in which the listener was not present to observe (Cohen, 1998). The question that emerges in this context is which shared narratives and listener characteristics affect the empathic response of the listener. Characteristics of both the speaker and the listener (e.g., age, gender, personality) may have an effect on empathy elicitation as well as certain features of the shared narrative (e.g., emotional valence, perspective, phenomenal characteristics). The present study aims to explore the effects of autobiographical memory sharing on engendering empathy of the listener by focusing on events expressing emotions of guilt and shame.

2.2 Emotions of Guilt and Shame

In daily language, guilt emerges as a consequence of something an individual has done or has not done. Feeling responsibility for an undesirable consequence of an action causes guilt. Shame, on the other hand, focuses on the self and arises from negative evaluations of the self. Guilt, shame, embarrassment, and pride are described as self-conscious emotions and more research has been conducted on self-conscious emotions in interpersonal context than basic emotions (e.g., fear, anger, happiness) since the 1990s (Baumeister, Stillwell & Heatherton, 1995; Tangney & Dearing, 2002).

While defining guilt and shame, researchers focus on different aspects of self-conscious emotions in the literature. Tracy and Robins (2004) offer a model that differentiates self-conscious emotions from basic emotions by specifying a set of features. One of the distinctive features is that self-conscious emotions require self-awareness and self-representations. These

emotions emerge after self-evaluations that are only possible by self-awareness (the “I” self) and self-representations (the “me” self). Another difference is that self-conscious emotions emerge later in childhood than the basic emotions possibly at the end of third year (Lewis, 1995).

Damasio (2003) suggests that emotional outcomes of self-conscious emotions can be differentiated from cognitive outcomes. He studied patients whose frontal lobes have been damaged and found that even though their cognitive abilities were intact these patients were unable to feel sympathy, guilt, and embarrassment, leading to problems in social relationships. Damasio also points out that those self-conscious emotions are critical for morality.

2.2.2 Differentiating Guilt from Shame

Tangney’s (1998) theory of guilt and shame was supported by several studies. According to this theory, although the same situation may give rise to both feelings, the actual experience of these emotions is different. Tangney identifies four different dimensions in which guilt and shame differ from each other. First, shame focuses on the global self but guilt focuses on the specific behavior. Shame is directed towards the self as the actor (*I did that horrible thing*) whereas guilt emphasizes the behavior (*I did that horrible thing*) (Lewis, 1971). Second, shame is concerned with mental undoing of self while guilt is concerned with mental undoing of behavior. Moreover, an ashamed person focuses on negative evaluations of the self by the others, but a guilty one is concerned with the effects of one’s behavior. Finally, Tangney indicates that different motivations emerge as a consequence of guilt and shame. Guilt motivates a person to apologize, repair, or confess while shame motivates to escape or a desire to hide.

A review of research on guilt and shame by Tangney and Dearing (2002) has revealed that these emotions have different connections with the dimensions in Davis’s empathy measure,

IRI. For instance, three other-oriented dimensions (perspective taking, empathic concern and fantasy) were highly correlated with guilt rather than shame. In particular, perspective taking has been unrelated with shame but empathic concern had correlations, although weakly, with shame in several studies. Personal distress has shown higher correlations with shame rather than guilt. Results of studies by Leith and Baumeister (1998), Konstam, Chernoff and Deveney (2001) and Joirman (2004) also found similar results indicating a significant relationship between shame and personal distress as well as guilt and perspective taking and empathic concern. Leith and Baumeister (1998) demonstrated a relationship between guilt and perspective taking, but not empathic concern. It is evident from these studies that guilt and shame have different connections with constitutive components of empathy. However, these differences between empathic responses are studied for the person who experiences the emotions of guilt or shame. There has been no research on shared memories that contain guilt and shame narratives in the course of autobiographical memory sharing although the effect of self-conscious emotions are very much valued in social contexts.

2.3 Similarity of the Shared Event and Empathy

One important determinant of the outcome of autobiographical memory sharing is listener characteristics (Pasupathi, 2001). When Hyman (1994) investigated the effects of similarity between the speaker and the listener, he found that participants displayed more personal reactions to a story that was told by a peer than they did for the dissimilar experimenter. Lorenzetti and Lugli (2012) investigated how remembering of an autobiographical event and empathy toward the speaker are influenced by the status of event sharing (shared friendship memory, i.e., memory of an event shared with the listener vs. non-shared friendship memory, i.e., memory of an event not shared with the listener but with other people). They analyzed the

video recordings of the friends' discussion of the event that was either shared or not shared with each other. The results showed that listener's personal engagement with the story influenced empathic arousal and recall of the event after two weeks. Participants focused their attention in different ways depending on the type of sharing. The focus of attention was narrowed to central gist, core of remembering, due to shared knowledge in shared friendship memory condition. However, in non-shared friendship condition, the focus was wide and concentrated on the details and the recall was less accurate. Furthermore, in the shared friendship memory condition the level of empathy was more intense.

In a similar vein, in the current study we expected that the similarity of the shared event with the listener's past experiences would have an enhancing effect on empathic response of the listener. What is different in our study from the study of Lorenzetti and Lugli (2012) is that, the listeners would not have experienced the same event together with the narrator but instead, they would be exposed to it for the first time. Various psychologists (e.g., Batson et al., 1996, Davis, 1996; Hoffman, 2000) and philosophers (e.g., Hume, 1751/1957; Schopenhauer, 1818/1958) agreed on the importance of similar experiences of the listener to elicit empathy. David Hume (1751/1957) pointed out that a person is able to experience similar feelings with the other person indirectly because they had similar experiences in the past. Hoffman (2000) suggests that relating one's own similar experiences in the past provides cues about the speaker's situation in the shared autobiographical memory. Perceived similarity constructs a common basis that evokes the empathic response.

Barnett and colleagues (1987) conducted a study to understand the role of similarity of experience for empathy. They compared empathic responses of women who had been raped and those who had not been raped, after watching a video of a rape victim. The results showed that

women who had been raped in the past considered themselves as more empathic with the rape victim. However, no difference was found in the case of a person in a difficult situation unrelated with rape. With a different approach, Krebs (1975) manipulated the perception of similarity and examined the effect on empathic outcome. Half of the participants in the study were led to believe that they were similar to the other person who was experiencing pleasure or pain and the other half were not. Psychophysical responses of the participants were recorded while they were observing the target person. The participants who believed they were similar to the observed person responded more emotionally than the participants who believed that they were different. In the current study, we measured the perceived similarity of the listener's past experiences with the autobiographical event. Eklund and colleagues (2009) conducted a study in a similar spirit where they asked participants to read four fictitious stories and to report the similarity of the story with their own past experiences. They also asked to the participants to rate their level of empathy. There was a positive correlation between empathy and having similar experiences. They also found gender effect on both the level of empathy and the similarity of experience. Women reported more experiences that are similar and higher levels of empathy than men, but these differences may be due to the fact that the stories in the experiment were written by a female.

2.4 The Present Study

Guilt, shame and empathy are often defined as moral emotions since they require recognizing other individuals and surrounding society. This study focuses on emotions of guilt and shame in interpersonal context with autobiographical memory sharing. The main purpose is to examine the effects of emotions of guilt and shame in autobiographical memory narratives and similarity of the shared event with listener's past on empathy elicitation. We wanted to determine

whether the nature of autobiographical narrative deems it more likely to elicit an empathy response when compared to the same story narrated without the features that qualify it as an autobiographical event. For that purpose, the participants were assigned to one of the following three conditions: (1) Emotional autobiographical memory narratives, (2) Non-emotional autobiographical memory narratives, and (3) Descriptive third-person narratives. In the first condition, they are presented with original autobiographical narratives that include expressions of guilt or shame. In the second condition, they are presented with non-emotional autobiographical memory forms of the same narratives, stripped of all emotional expressions, although the events themselves clearly reflect those emotions. Finally, in the third condition, they were given third-person perspective forms of the same narratives. We expected that the empathy ratings would be higher for participants in emotional autobiographical memory narratives condition than the other two conditions.

We also investigated in the current study whether the levels of different dimensions of empathy differ for the guilt and shame narratives. Tangney's theory of guilt and shame identifies different dimensions that guilt and shame differ from each other. Previous research has revealed that these emotions have different connections with the different dimensions in Davis's empathy measure, IRI. Although these studies focused on individuals' empathic responses for guilt and shame situations in their own autobiographical memory, the current study aims to investigate the relationships between guilt and shame memories of the speaker and the empathic response of the listener. We expect that the perspective taking and empathic concern dimensions of empathy would be higher for the shared guilt narratives while personal distress is expected to be higher for the shared shame narratives.

Further, the effect of similarity of the shared event with the listener's past on empathy elicitation is explored. As Hoffman (2000) suggests, relating one's own similar experiences provides cues about the speaker's situation in the shared event. Although various scholars in psychology and philosophy agreed on the importance of similar experiences of the listener for empathy, very little empirical research has been conducted thus far. We expect that participants who have more similar experiences in past with the shared event would feel greater empathy.

Finally, we explore the relationship between similarity of experiences and empathy subscales for autobiographical memory narratives. It is expected that there may be a greater increase in personal distress subscale of empathy for shared shame narratives as similarity of the shared event increases.

CHAPTER 3

METHOD

3.1 Participants

The participants were 114 (79 women and 35 men) at Koç University participant pool and volunteering students from Koç University who participated for course credit or voluntarily. Five of the participants were excluded from the study, as they were outliers on the time spent on narratives. All analysis were conducted on a sample of 109 participants (75 female and 34 male) with a mean age of 21.83 ($SD = 3.15$).

3.2 Materials

Narratives. A pilot study was conducted to develop the autobiographical narratives and the testing procedure (see Pilot Study section). Thirteen narratives from journal and book entries of 7 women and 6 men that contained emotions of guilt or shame were presented in three different formats (transcript, audio, or both transcript and audio) to Koç University students ($N = 49$) recruited from the research participant pool (These narratives are presented in the “Pilot Study” section). Participants were asked to rate the emotional content of the narratives. Using the criteria of 1) higher rating for that emotion, 2) biggest difference from the other emotion, and 3) smallest gender difference in ratings, four stories (2 guilt and 2 shame) were selected for the main study. The stories were approximately 160 words each. For each of the emotions of guilt and shame, one narrative narrated by a female and one narrative narrated by a male was selected. Because no main effect of presentation type was found, we decided to continue with the transcribed versions of the narratives for practical purposes.

The four narratives that were selected were cleared of any emotional expression for the non-emotional autobiographical memory narratives condition (approximately 130 words each) and then they were rewritten from the third person perspective for the descriptive third-person narratives condition (approximately 140 words each). Three versions of the selected narratives can be found in Appendix A.

Interpersonal Reactivity Index (IRI; Davis, 1983). We used Davis' Interpersonal Reactivity Index to measure empathy. IRI shows high validity and high test-retest reliability (Lamsfuss, Silbereisen, & Böhnke, 1990) and it has been adapted to Turkish and tested by Engeler (2005) showing high reliability, with Cronbach Alpha values higher than .60 for each of the subscales. The measure includes 28 items with four 7-item subscales (empathic concern, perspective taking, fantasy and personal distress).

For the purpose of this study, three subscales, perspective taking, empathic concern, and personal distress were used but the fantasy subscale was excluded. This scale was used in two different ways. In order to measure the immediate response of the participants to the narrative, 3 items from each of the subscales were selected and adapted for the purpose of detecting the empathy level of the reader to the protagonist of the story (see Appendix B). In addition, original questionnaire with 21 items (three 7-item subscales) was used one week after reading the narratives to measure the general empathy tendencies of the participants (see Appendix C and Appendix D). Both the adapted version of the IRI measuring immediate empathic responses after reading the stories and the original version measuring general empathic tendencies were five-point scales (see Appendix E for subscale correlations).

Other measures. A question in the form of “How similar is this event with your past experiences?” was used to assess similarity of experiences for which the participants responded

on a five-point scale ranging from “not at all” to “very similar”. There were also eight multiple-choice questions about the narratives (two for each) to assure that the participants had read the narratives (see Appendix F).

3.3 Procedure

Participants could participate in the study by either completing questionnaire online, or by coming to the laboratory in scheduled time-slots to complete the same questionnaire by using the computers there. This survey was presented using an online survey software, Qualtrics (Qualtrics, Provo, UT). All participants were informed that they would be asked to complete another short questionnaire within one week.

After reading the consent form and clicking an approval button at the end of this description, participants were able to start the study. They were assigned to one of the three conditions (Emotional autobiographical memory narrative, Non-emotional autobiographical memory narrative, and Descriptive third-person narrative) randomly. In all conditions, they were asked to read four narratives. The order of the narratives was randomized for all conditions. After reading each narrative, they completed the short IRI Empathy measure that was adapted for the study along with the similarity of the event question. The order of these two scales was counterbalanced. Finally, they answered questions about age and gender and provided their email addresses for the follow-up session.

One week after of participation, an email was sent to their email addresses with a link to a survey constructed using Qualtrics. In this survey, participants completed three subscales (perspective taking, empathic concern, and personal distress) of the original IRI measure. After

completing that measure, they answered 8 questions about the narratives they read one week ago in order to verify having read the narratives.

CHAPTER 4

RESULTS

4.1 Preliminary Analyses

Time spent for reading narratives. Qualtrics Time Engine was used to record time each individual spent on reading a shared narrative. For each participant average time spent for reading each of the four shared narratives was calculated in seconds ($M = 69.45$, $SD = 43.84$). The distribution of average time spent was analyzed and five outliers were excluded. After the removal of outliers, average time spent on reading a narrative was slightly reduced ($M = 61.83$, $SD = 18.00$).

Understanding the narratives. The answers to the multiple choice questions about the narratives were analyzed and used as manipulation check. Eight multiple-choice questions were asked with three choices. Total number of correct answers was calculated for each participant ($M = 7.43$, $SD = .96$) with a minimum of 4 and maximum of 8. On the basis of the descriptive analyses, none of the participants was excluded. The total number of correct answers was used in analyses as covariates.

4.2 Main Analyses

1. *Effect of shared narrative on empathy elicitation*

The present study's first hypothesis was that participants would feel increased empathy when autobiographical memory narratives are shared compared to other forms of narratives. Participants' gender was included in these analyses to investigate whether there are observed

differences in empathy depending on the gender of the participant. We also included the participants' general tendency for empathy and text memory score as covariates. Because there was no effect of narrator's gender, the level of empathy generated by different narratives was collapsed in order to obtain a single measure of empathy resulting from reading the narratives.

Means and standard deviations for empathy measures after reading the different narrative types are shown in Table 1. A 3 (Shared Narrative Type) X 2 (Participant Gender) Univariate ANCOVA with LSD procedure ($\alpha = .05$) was conducted on the average of participant's empathy responses to narratives. The general empathy level and text memory scores of the participants were used as covariates and narrative type and gender were used as between-subjects factors. The covariate, general empathy level, was significantly related to the participant's average empathy responses, $F(1, 101) = 23.08$, $MSE = .10$, $p < .001$, $\eta^2_p = .19$. Means and standard deviations for the general empathy scale can be found in Table 2. The other covariate, text memory score of the participants was not significant, $F(1, 101) = 2.04$, $MSE = .10$, $p > .05$, $\eta^2_p = .02$. A main effect for narrative type emerged, $F(2, 101) = 5.26$, $MSE = .10$, $p < .01$, $\eta^2_p = .09$. Participants who read the emotional autobiographical memory narratives scored significantly higher on empathy ($M = 3.57$, $SD = 0.35$) than participants who were exposed to non-emotional autobiographical memory ($M = 3.35$, $SD = 0.36$) and descriptive third-person narratives ($M = 3.34$, $SD = 0.38$). However, there was no significant difference in empathy ratings between readers of non-emotional autobiographical memory or descriptive third-person narratives.

Table 1. Means and standard deviations of narrative empathy ratings

Narrative	Gender					
	Male		Female		All	
	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD
Emotional AM	3.65	0.41	3.53	0.32	3.57	0.35
Non-Emotional AM	3.25	0.25	3.41	0.40	3.35	0.36
Descriptive	3.08	0.41	3.45	0.32	3.34	0.38
All	3.31	0.42	3.46	0.35	3.42	0.37

Note. The empathy index was based on a scale ranging from 1 (*Does Not Describe Me Well*) to 5 (*Describes Me Very Well*).

Table 2. Means and standard deviations of general empathy ratings

General Empathy	Gender					
	Male		Female		All	
	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD
	3.31	0.43	3.52	0.37	3.45	0.40

Note. The empathy index was based on a scale ranging from 1 (*Does Not Describe Me Well*) to 5 (*Describes Me Very Well*).

A significant interaction between narrative type and participant gender was found, $F(2, 101) = 3.14$, $MSE = .10$, $p < .05$, $\eta^2_p = .06$. Post Hoc analyses were conducted separately for female and male participants (see Figure 1). Tukey's HSD tests showed that males responded with significantly higher empathy after reading emotional autobiographical memory narratives ($M = 3.65$, $SD = .41$), than non-emotional autobiographical memory narratives ($M = 3.25$, $SD = 0.25$), $p < .05$ and descriptive third-person narratives ($M = 3.08$, $SD = 0.41$), $p < .01$. No significant differences between different narratives emerged for females. However, females were

significantly higher on empathic response ($M = 3.45$, $SD = 0.32$) in the descriptive third-person narrative condition than males ($M = 3.08$, $SD = .41$), $t(35) = 2.98$, $p < .01$. Moreover, females ($M = 3.52$, $SD = 0.37$) were also higher in general empathic tendencies than males ($M = 3.31$, $SD = 0.43$) as shown in the Table 2, $t(107) = 2.59$, $p < .05$.

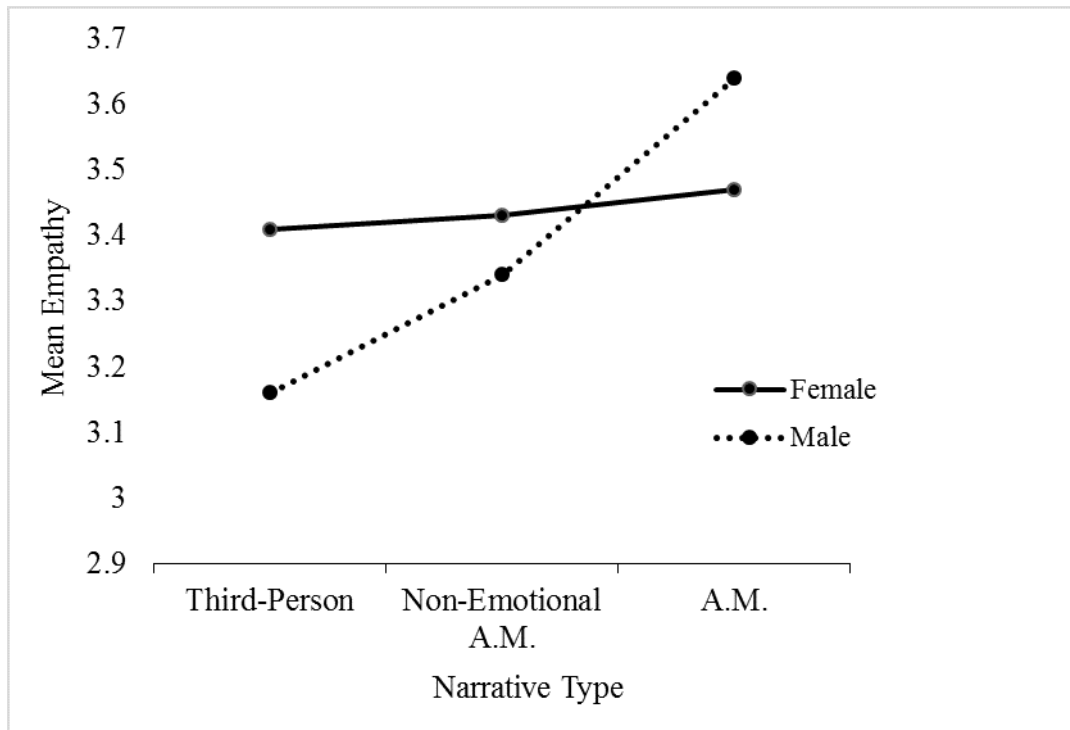

Figure 1. Interaction between gender and shared narrative type

2. Differences in empathy for shared guilt and shame autobiographical memory narratives

The second hypothesis stated that guilt and shame emotions in the shared emotional autobiographical memory narratives would be differentially associated with subscales of empathy. The level of empathy after reading guilt or shame autobiographical narratives was aggregated for the subscales in order to obtain a single measure for each of the three subscales of empathy. Means and standard deviations for empathy subscales after reading stories in three narrative types as well as guilt and shame narratives are shown in Table 3.

Table 3. Means and standard deviations of narrative empathy subscale ratings

Narrative	Perspective Taking		Empathic Concern		Personal Distress	
	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD
Emotional AM	3.95	0.41	3.68	0.43	3.24	0.70
Guilt	4.06	0.55	4.24	0.59	3.50	0.80
Shame	3.83	0.54	3.13	0.65	2.97	0.90
Non-Emotional AM	3.66	0.52	3.48	0.43	3.05	0.63
Descriptive	3.72	0.57	3.60	0.52	2.86	0.55
All	3.77	0.52	3.58	0.47	3.04	0.64

Note. The empathy subscale index was based on a scale ranging from 1 (*Does Not Describe Me Well*) to 5 (*Describes Me Very Well*).

Although there was no significant effect of the shared narrative types on empathic concern component of empathy after reading narratives, perspective taking and personal distress were significantly influenced by the shared narrative type. Perspective taking was significantly higher in emotional autobiographical memory condition than other two conditions ($F(2, 106) = 3.33, p < .05$) and personal distress was also higher after reading emotional autobiographical versions of the events than two other conditions ($F(2, 106) = 3.14, p < .05$).

In order to compare the effects of guilt and shame emotions on empathy subscales in the emotional autobiographical narrative condition, paired sample t-tests were conducted. Empathic concern was significantly higher after reading guilt than shame narratives $t(33) = 7.21, p < .001$. Similarly, personal distress was significantly higher after reading guilt autobiographical memories than shame narratives $t(33) = 3.30, p < .05$. No other significant differences emerged. Additionally, bivariate correlations were conducted between other-oriented subscales of empathy after reading guilt or shame narratives. In relation to the hypothesis, two other-oriented empathy

subscales, perspective taking and empathic concern, were highly correlated ($r = .605, p < .01$) after reading guilt narratives. However, no such correlation between other-oriented empathy subscales emerged for the shame narratives.

3. The relationship of the similarity between participant's prior experiences and the shared event with empathy elicitation

Similarity of the event is the degree to which participants perceived the events in the shared narratives as similar to their own experiences in the past. Bivariate correlations were conducted between the scores of similarity of the event and subscales of empathy (Table 4). The results showed that participants' perceived similarity of the event with their prior experiences has a low but significant correlation with personal distress ($r = .23, p < .05$), but not with other subscales.

Table 4. Correlations between similarity of the event and empathy subscales

	Perspective Taking	Empathic Concern	Personal Distress
Similarity of the Event			
Emotional AM	.05	-.23	.29
Guilt	.00	-.12	.20
Shame	.07	-.09	.34*
Non-Emotional AM	-.01	-.02	-.03
Descriptive	-.02	.47**	.39*
All	.01	.11	.23*

Note. Similarity of the Event was measured on a scale ranging from 1 (*Not at all*) to 5 (*Completely*).

* $p < .05$, ** $p < .01$.

Correlational analyses were also conducted separately for each narrative type. Bivariate correlations between similarity of the event and empathy were positively related for the descriptive third-person narratives ($r = .43, p < .01$). If the narratives were presented as descriptions of the event, similarity of the event was correlated with empathic concern ($r = .47, p < .01$) and personal distress ($r = .40, p < .05$), but not with perspective taking.

4. The relationship between empathy subscales for guilt and shame autobiographical memory narratives and the similarity of the shared event

The last hypothesis was that the relationships between similarity of the event and empathy subscales for emotional autobiographical memory narratives would be different for guilt and shame emotions. Participants reported higher similarity for shame autobiographical memory narratives ($M = 2.62, SD = .81$) than guilt narratives ($M = 1.93, SD = .76$), $t(33) = 4.37, p < .001$.

Similarity ratings for shame narratives were found to be positively associated with personal distress component of empathy ($r = .38, p < .05$), but not with the components of perspective taking and empathic concern subscales. Similarity ratings were not correlated with any of the subcomponents of empathy for guilt narratives (see Table 4).

Paired sample t-tests were conducted to examine whether emotions of guilt and shame in the emotion-free autobiographical narrative type was differentially associated with subscales of empathy although emotions were not explicitly expressed. The event was the same as emotional autobiographical narrative condition; however, they were freed of explicit guilt and shame expressions. Empathic concern dimension was higher after reading guilt than shame narratives $t(37) = 7.77, p < .001$. Likewise, personal distress dimension was higher after reading guilt

narratives than shame consisting narratives $t(37) = 3.55, p < .01$. No other significant differences emerged.

CHAPTER 5

DISCUSSION

The present study explored the effects of sharing autobiographical memory narratives on empathy elicitation. Participants read autobiographical memory narratives expressing guilt or shame. The original narratives were compared with two other types of narratives, one where explicit indications of the emotions were removed from the original narratives, and another where the emotion-free version was presented from a third person perspective. Our results showed that autobiographical memories containing expressions of guilt or shame led to increased empathy in the listener, but this influence was more evident in males than females. Although females displayed significantly greater empathy than males after reading the third person versions of the same events, empathy in males was significantly influenced by original autobiographical narratives.

Emotional autobiographical narratives were differentially related with different components of empathy. Two other-oriented dimensions of empathy, perspective taking, the ability to see the world from the protagonist's perspective, and empathic concern, the comprehension of emotional states of the protagonist (Davis, 1996), were highly correlated for the guilt narratives. However, as expected, there was no such correlation after reading shame experiences of the narrator. Although we failed to find higher personal distress, the self-oriented dimension, after reading shame compared to guilt narratives, we did find significantly higher empathic concern after reading guilt than shame consisting narratives, which supports our hypothesis. Furthermore, even though narratives were freed of explicit guilt and shame

expressions in the non-emotional autobiographical narratives condition, empathic concern was significantly higher after reading guilt than shame implied events.

In addition, we saw that similarity of the shared event with the listener's past experiences was positively associated with personal distress dimension of empathy. As Robinson and Swanson (1990) suggested we use our own memories to understand the other's inner world. The increase in personal distress dimension also confirms this idea. As the shared experiences become more similar to participants' own past experiences, the self-oriented dimension of empathy increased. Furthermore, for shame experiences of the narrator, similarity was positively correlated with personal distress dimension. When the shame experience of the narrator was more similar to the listener's past experiences, he/she felt more negative feelings such as discomfort and stress regarding the experience. However, no such relation was found for guilt experiences. As indicated in Tangney's theory of guilt and shame, shame focuses on self and guilt focuses on behavior. Moreover, shame is a more painful emotion so that an ashamed person has negative experiences such as feeling worthless, powerless or "shrinking". While the shared shame experience gets more similar to the listener's own experiences in the past, he/she focuses on the self so that the self-oriented dimension of empathy increases. Self-focus of the narrator in the shame autobiographical memories transmitted to the listener feelings of discomfort, stress, and apprehension when they had similar shame memories.

The present study empirically supports the functional approach that autobiographical memory sharing may lead to empathy elicitation (Alea & Bluck, 2003). Our data showed that empathic level was significantly higher in emotional autobiographical memory condition than other conditions while controlling for general empathy tendencies. Sharing personal guilt and shame memories by the narrators allowed the listeners to empathize with them. This suggests

that shared memories must be autobiographical and include emotions such as guilt and shame to elicit empathy. Specific autobiographical memories compared to other forms of self-disclosure may be unique to engender empathy in interpersonal context.

Psychological research has generally assumed that we should free ourselves of guilt and shame. This tradition associated guilt and shame with psychological disorders (Bybee & Quiles, 1998). However, since the 1990s more research conducted stressing the importance of self-conscious emotions in interpersonal context. Guilt and shame are important aspects of social behavior. The present research demonstrated that guilt and shame may have positive influence in interpersonal context by increasing empathy through autobiographical memory sharing. The results showed that one might engage in an empathic listening when exposed to guilt and shame stories of others. Since empathy has an important role in developing good communications skills (Hatfield, Cacioppo, & Rapson, 1994), a sense of intimacy might be created in this way.

Why are guilt and shame stories of others more effective on increasing empathy in males? It has been shown that females have greater ability in understanding others' emotions and thoughts than males (Garton & Gringart, 2005, Soenens et al., 2007). The results of this study showed that although females were higher in empathic response in general, emotional autobiographical narratives have a greater influence in empathic responses of males than females. Empathy of males significantly increased when the shared autobiographical memories expressed emotions explicitly. It may be due to differences between female and male relationships. Female relationships are identified with more intimacy and exchange of emotions (Markiewicz, Devine, & Kausilas, 2000, Tani et. al., 2014). Whereas male relationships are based on shared activities and includes less emotional disclosure. Thus, higher increase in

empathic response of males was found when emotions in the autobiographical memories were explicit.

Mainstream emotion literature indicates that individuals experience guilt and shame when they violate norms of the society (Lewis, 1987; Tangney, 1991). Each individual has a set of moral standards and they compare their actual behavior with these standards. Accordingly, a gap between the actual behavior and the standards may engender guilt and shame feelings. We speculate that interpersonal relations through sharing autobiographical memory events with emotions of guilt and shame and empathy elicitation may have a role in the operation of related social norms in the society. These norms regarding the guilt or shame may include important ethical and moral regulations of the society. Empathic responsiveness to other's guilt and shame autobiographical memories may have substantial implications for moral behavior regulation of the society.

Surely, listener and narrator characteristics may also affect empathy elicitation. It is possible that personality or age of both the narrator and the listener will have an influence on empathic response. It is therefore necessary to explore further the effect of familiarity of the narrator to the listener on empathy elicitation. An extension of this study can explore this possibility by choosing a narrator and a listener from familiar or unfamiliar dyads as well as in-groups and out-groups. Overall, these findings provide a good starting point to extend the nascent study of empathy elicitation function of autobiographical memory in interpersonal context.

REFERENCES

- Alea, N., & Bluck, S. (2003). Why are you telling me that? A conceptual model of the social function of autobiographical memory. *Memory, 11*, 165–178. DOI: 10.1080/741938207
- Baddeley, A. (1988). But what the hell is it for? In M. M. Gruneberg, P. E. Morris, & R. N. Sykes (Eds.), *Practical Aspects of Memory: Current Research and Issues. Vol. 1 Memory in Everyday Life* (pp. 3-18). Chichester: John Wiley.
- Barnett, M. A., Tetreault, P. A., & Masbad, I. (1987). Empathy with a rape victim: The role of similarity of experience. *Violence and Victims, 2*, 255-262.
- Batson, C. D., Sympson, S. C., Hindman, J. L., Decruz, P., Todd, R. M., Weeks, J. L. Jennings, G., & Burris, C. T. (1996). “I’ve been there too”: Effect on empathy of prior experience with a need. *Personality and Social Psychology Bulletin, 22*, 474-482.
- Baumeister, R. F., Stillwell, A. M., & Heatherton, T. F. (1995). Personal narratives about guilt: Role in action control and interpersonal relationships. *Basic and Applied Social Psychology, 17*, 173-198.
- Bluck, S., & Alea, N. (2008). Remembering being me: The self-continuity function of autobiographical memory in younger and older adults. *Self-continuity: Individual and collective perspectives, 55-70*.
- Bluck, S., Alea, N., Habermas, T., & Rubin, D.C. (2005). A TALE of three functions: Self-reported uses of autobiographical memory. *Social Cognition, 23*, 91-117.

- Bluck, S., Baron, J. M., Ainsworth, S. A., Gesselman, A. N., & Gold, K. L. (2013). Eliciting Empathy for Adults in Chronic Pain through Autobiographical Memory Sharing. *Applied Cognitive Psychology, 27*(1), 81-90. DOI: 10.1002/acp.2875
- Bybee, J. & Quiles, Z. N. (1998). Guilt and mental health. . In J. Bybee (ed.), *Guilt and children* (pp. 269-291). San Diego: Academic press.
- Cohen, G. (1998). The effects of aging on autobiographical memory. In C.P. Thompson, D.J. Herrmann, D. Bruce, D.J. Read, D.G. Payne, & M.P. Toglia (Eds.), *Autobiographical memory: Theoretical and applied perspectives* (pp. 105-123). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates Inc.
- Conway, M.A. (1996). Autobiographical knowledge and autobiographical memories. In D.C. Rubin (Ed.), *Remembering our past: Studies in autobiographical memory* (pp. 67-93). Cambridge: Cambridge University Press.
- Damasio, A. R. (2003). *Looking for Spinoza: Joy, sorrow, and the feeling brain*. Houghton Mifflin Harcourt.
- Davis, M. H. (1983). Measuring individual differences in empathy: Evidence for multidimensional approach. *Journal of Personality and Social Psychology, 44*, 113-126.
- Davis, M. H. (1996). *Empathy: A social psychological approach*. Madison, WI: Brown and Benchmark.
- Eklund, J., Andersson-Stråberg, T., & Hansen, E. M. (2009). “I’ve also experienced loss and fear”: Effects of prior similar experience on empathy. *Scandinavian Journal of Psychology, 50*(1), 65-69. DOI: 10.1111/j.1467-9450.2008.00673.x

- Engeler, A. (2005). *Psikopati ve Antisosyal Kişilik Bozukluğu*. Yayınlanmamış Doktora Tezi. İstanbul: İstanbul Üniversitesi.
- Garton, A. F., & Gringart, E. (2005). Brief report: The development of a scale to measuring empathy in 8- and 9-year-old children. *Australian Journal of Education and Developmental Psychology*, 5, 17–25.
- Harris, R. J., Hoekstra, S. J., Sanborn, F. W., Scott, C. L., Dodds, L. A., & Brandenberg, J. D. (2004). Autobiographical memories for seeing romantic movies on a date: Romance is not just for women. *Media Psychology*, 6, 257–284. DOI:10.1207/s1532785xmep0603 2
- Hatfield, E., Cacioppo, J. T., & Rapson, R. L. (1994). *Emotional contagion*. Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Hoffman, M. L. (2000). *Empathy and moral development: Implications for caring and justice*. Cambridge: University Press.
- Hume, D. (1957). *An inquiry concerning the principle of morals*. New York: Liberal Arts Press. (Original work published 1751).
- Hyman, I. E., & Jr. (1994). Conversational Remembering: Story Recall with a Peer versus for an Experimenter. *Applied Cognitive Psychology*, 8(1), 49-66.
- Joireman, J. (2004). Empathy and the self-absorption paradox II: self-rumination and self-reflection as mediators between shame, guilt, and empathy. *Self and Identity*, 3, 225-238.
- Keefe, T. (1976). Empathy: The critical skill. *Social Work*, 21, 10-14.
- Konstam, V., Chernoff, M. & Deveney, S. (2001). Toward forgiveness: The role of shame, guilt, anger, and empathy. *Counseling & Values*, 46, 26-39.

- Krebs, D. L. (1975). Empathy and altruism. *Journal of Personality and Social Psychology*, 32, 1134-1146.
- Lamsfuss, S., Silbereisen, R.K., & Böhnke, K. (1990). Empathie und Motive prosozialen Handelns (Report 10) [Empathy and motives of prosocial behavior]. Berlin: Institut für Allgemeine und Vergleichende Erziehungswissenschaft der Freien Universität Berlin.
- Leith, K. P. & Baumeister, R. F. (1998). Empathy, shame, guilt and narratives of interpersonal conflicts: guilt-prone people are better at perspective-taking. *Journal of Personality*, 66, 1-37.
- Lewis, H.B. (1971). *Shame and guilt in neurosis*. New York: International Universities Press.
- Lewis, H. B. (1987). The role of shame in depression over the life span. In H. B. Lewis (Ed.), *The role of shame in symptom formation* (pp. 29-50). Hillsdale, NJ: Erlbaum.
- Lewis, M. (1995). Embarrassment: The emotion of self-exposure and evaluation. In J. P. Tangney & K. W. Fischer (Eds.), *Self-conscious emotions: The psychology of shame, guilt, embarrassment, and pride* (pp. 198-218). New York: Guilford.
- Lipps, T. (1903). Einfühlung, innere Nachahmung, und Organempfindungen [Empathy, inner imitation, and physical sensation]. *Archiv für Psychologie*, 1, 185-204.
- Lorenzetti, R., & Lugli, L. (2012). Sharing autobiographical memories: Effects of arousal and memory. *Studies In Communication Sciences*, 12(1), 53-57.
DOI:10.1016/j.scoms.2012.06.011

- Markiewicz, D., Devine, I., & Kausilas, D. (2000). Friendships of women and men at work: Job satisfaction and resource implications *Journal of Managerial Psychology*, *15*, 161–184.
DOI:10.1108/02683940010310346
- Neisser, U. (1988). Five kinds of self-knowledge. *Philosophical Psychology*, *1*, 35–59.
- Pasupathi, M. (2001). The social construction of the personal past and its implications for adult development. *Psychological Bulletin*, *127*(5), 651–672. DOI:10.1037/0033-2909.127.5.651
- Pillemer, D. B. (1992). Remembering personal circumstances: a functional analysis. In E. Winograd, & U. Neisser (Eds.), *Affect and accuracy in recall: Studies of 'flashbulb' memories* (pp. 236–264). New York: Cambridge University Press.
- Pillemer, D. (2003). Directive functions of autobiographical memory: The guiding power of the specific episode. *Memory*, *11*(2), 193–202.
- Qualtrics, Provo, UT, USA. <http://www.qualtrics.com>
- Robinson, J. A., & Swanson, K. L. (1990). Autobiographical memory: The next phase. *Applied Cognitive Psychology*, *4*(4), 321–335.
- Schopenhauer, A. (1966). *The world as will and representation*. New York: Dover Publications.
(Original work published 1818)
- Smith, A. (2002). *The theory of moral sentiments*. Cambridge, United Kingdom: Cambridge University Press. (Original work published 1790).
- Soenens, B., Duriez, B., Vansteenkiste, M., & Goossens, L. (2007). The intergenerational transmission of empathy-related responding in adolescence: the role of maternal support.

References

- Personality and Social Psychology Bulletin*, 33, 299–311.
DOI:10.1177/0146167206296300, PMID:17312313
- Tangney, J. E. (1991). Moral affect: The good, the bad, and the ugly. *Journal of Personality and Social Psychology*, 61, 598-607.
- Tangney, J. P. (1998). How does guilt differ from shame? In J. Bybee (ed.), *Guilt and children* (pp.1–19). San Diego: Academic press.
- Tangney, J. P., & Dearing, R. L. (2002). *Shame and Guilt*. New York: Guilford Publications.
- Tani, F., Peterson, C., & Smorti, A. (2014). Empathy and autobiographical memory: are they linked? *The Journal of genetic psychology*, 175(3), 252-269.
- Titchener, E. (1924). *A textbook of psychology*. New York Macmillan.
- Tracy, J. L. & Robins, R. W. (2004). Putting the self into self-conscious emotions: A theoretical model. *Psychological Inquiry*, 15, 103-12

PILOT STUDY

Transcript versions of thirteen narratives that are used in the pilot study are presented below. Six of them were written by males while 7 of them were written by females. In the pilot study, narratives were presented in three formats: as transcript, in the audio form or both transcript and audio. Participants (N = 49) were asked to rate emotional content after each narrative. Two guilt and two shame narratives were selected out of the thirteen narratives using the criteria of 1) higher rating for that emotion, 2) biggest difference from the other emotion, and 3) smallest gender difference in ratings. The selected guilt narratives were Narrative 1 and 8 and shame narratives were Narrative 2 and 7 given below. Transcript versions were used in the main study since no main effect of presentation type was found.

1) Narratives written by males:

Narrative 1. Kızı içeriye aldılar. Ben dışarda oturdum. İlk önce içeriye girmedim. Fakat çok canhıraş bağırmaya başladı, dayanamadım girdim, O sırada soymuşlar anadan doğma, ve Filistin askısına almışlardı. Uğur elinde o copla 'Bak kızlığın filan gidecek, konuş' diyordu. Uğur'u kenara çektim, kıza 'Bacım bak beni tanıyorsun. Seni bunların ellerinden kurtaracağım, anlat! Senden bir tek kelime istiyorum. Ali nasılsa yakalanacak... Boşu boşuna eziyet çekme, hemen indirtireyim seni buradan' dedim. 'Bilmiyorum' dedi. Bunun üzerine işkenceye devam edildi. Ben tekrar dışarıya çıktım. Kızın durumu içler açısıydı. Yapacaklarını yaptılar zaten. Kız daha beter bağırmaya başladı. Tekrar dayanamayıp girdim. O sırada Uğur kıızı tekmeliyordu. Filistin askısında tekmeliyordu. Uğur'u kenara çektim, askıdan indirtirdim, "Alıp götürüyorum, sorgulamasına Maraş'ta devam ederim" dedim, "Tamam" dediler, "Konuştu"., Düşünüyordun... Mesela bir kadını döverken, elektrik verirken kendi karın aklına geliyordu, kendi bacın aklına geliyordu. Kendi kardeşin aklına geliyordu. Onun yerine onu koyuyordun. Acaba o da bu

durumda olsa ben ne durumda olacağım... Ne yapabilirdim? Onun kocasını veya yakınlarını göz önüne getiriyordun. Bu durum karşısında insan, ne bileyim, vicdanıyla hesaplaşıyordu. Fakat elde de yapılacak bir şey yoktu...

Narrative 2. Müdür yardımcısı 3-5 satır bir yazı yazdırmıştı word'de; ben de karşılık olarak cuma günü bayrağı göndere çekme görevini üstlenmek istediğimi söylemişim. Özendiğim şeye bak... Cuma günü geldi tabi, müdür yardımcısı klasik konuşmasını yaparken bayrak için adımı söyledi. Tabi her şey görüldüğü gibi değil çünkü o kalabalığın önüne çıkınca insan strese girebiliyormuş. Önce düğümü söküp bayrağı indiremedim, onu hallettikten sonra feci şekilde sıkıldığımı fark ettim. Hiç de beklediğim gibi değildi cidden. Uzatmayayım.. marş başladı, ben ağır ağır çekiyorum bayrağı. İlk defa yaptığım için de bir tırsaklık var üzerimde. Sonra bahsi geçen müdür yardımcısıyla göz göze geliyoruz, eliyle daha hızlı işareti yapıyor. Komutu algıladıktan sonra bug'im devreye giriyor, el kabiliyetim düşük olduğu için ellerim birbirine dolanıyor. Üstteki çarktan gelen sesi duyuyorum, kafama geçen bayrakla kendime geliyorum. Sol tarafımda duran sınıf arkadaşlarım altlarına sıçıyolar bu arada gülmekten. Sıfırdan başlayıp oldukça süratli bir biçimde bayrağı çekiyorum, marş bitiyor. Yer yarılmıyor ama ben içine giriyorum bile yerin... Hoca geliyor, "naptın olm zuaha" gibi bi yaklaşımla ipi bağlıyor, yani onu bile yaptırmadı adam bana. Eve nasıl gittiğimi, pazartesi günü herkesin nasıl "bu mu lan o?" dediğini hatırlamak dahi istemiyorum. Lise 1'in ortalarıydı, ondan sonraki 2,5 sene boyunca bir daha çektiirmedi zaten hoca da.

Narrative 3. Öğleden sonra okuldan çıkılmış eve gitmek üzere otobüse binmişim. Aynı durakta 10-15 kişi birlikte bindiğinden illaki 5'ini tanıyordum. En uzak durakta inecek olan benim. Hemen hepsi benden 3-4 durak önce inmiş olacak. Ne hikmetse o gün otobüse bavullarla binen (turist gibi) bir tayfa var, bavulları otobüs koridoruna sermişler. Hareket halindeyken koridorda

yürümek zorunda olanlar bavulları tepelememek için çeşitli dans figürleri yapıyorlar.

Ben de efendilik edip bir teyzeye yer vermiş sırt çantamla ayakta yolculuğuma devam ediyorum. Bu arada tanıdığım herkes inmiş ve aynı durakta 10-15 kişi binmiştir. Koridorda arkaya doğru ilerlemek düşünce başa, bavullara basmamak için üzerlerinden atlamak gibi gerizekalıca bir fikir geliştirdim. Geliştirmekle kalmayıp uyguladım. Harekete başlamış otobüsün koridorunda arkaya doğru giderken bavulların üzerinden atladım, daha doğrusu atlamaya yeltendim. Kafamı otobüs tavanına çarptığımdan düşüp bayılmışım. Şaka şaka bayılmadım da ölsem daha iyiydi arkadaş. Bavul sahipleri kendilerini suçlu hissettiler, aynı zamanda gülmek için kendilerini sıkıyorlardı ama pek başaramıyorlardı. Yeni boy attıysam demek ki, cüssem pek farkında olmadığım zamanlardı o zamanlar. Hey gidi günler.

Narrative 4. Yıllardan 1996. Üniversitedeki ilk yılım. Okuldan eve, evden de okula otostop ile gitmeye çalışmak ise yeni yeni yapmaya başladığımız bir şey. İşte gene okula gitmek için kız arkadaşım ile evden çıkmış, parmaklarımızı bu sefer bizi alacak bir araba için kaldırmaktayız. Yağmur yeni yağmaya başladığı için yol üzerindeki çamur ile birlesen su, yolu araçlar için resmen buz pistine çevirmiş halde. Neyse... Bir araç bizi almak için yavaşlamaya baslar. Ancak sanıyorum biraz hızlı gittiğinden frene gereğinden fazla basan şoförümüz kayganlaşmış yolda kontrolünü kaybeder. Önümüzden yan yan kayarak geçen araç bizim durduğumuz yerin yaklaşık 50 metre ötesindeki elektrik direğine sol on tekerin olduğu yerden oldukça sert bir şekilde çarparak daha doğrusu direği kucaklayarak durur. Arabadaki hasar oldukça büyük görünmektedir. Hani derler ya başımdan aşağı kaynar sular döküldü diye. O anda başımdan aşağı o kadar çok kaynar su döküldü ki haşlanmış ve yenmeye hazır bir hale gelmiştim. Aklıma ilk gelen şey arabadakilerin sağlığı oldu. Ayaklarım geri geri de gitse hemen arabaya doğru yürümeye başladım. Her ne kadar kazada sorumluluğumuz yok gibi de görünse çok ağır bir yük

altında hissediyordum kendimi. Sonuç olarak adam bizim için durmaya çalışıyordu. Arabadan çıkan şahsın "sizin yüzünüzden oldu" sözünü duyduktan sonra ise iyiye ezildim. Hele arabadan çıkan karısına 100 lira vererek "otobüse binersin artık" dediğinde -ki otobüsler 75 liraydı o zaman- yerin dibinde girecek yer arar hale geldim. Ama yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Adamın masrafını üstlenemezdim. Bunu kendisi de biliyordu çünkü kimseyi dur diye zorlamamıştık. Ama iyilik edelim derken kötülük bulan bu şahıs için elimden hiçbir şey gelmemesi de çok kötüydü.

Narrative 5. Mahalle çocukları olarak bizim için kazanılacak en büyük başarılarından birisi; mahalledeki düğünlerde en çok plastik sandalyeyi üst üste bindirip üstüne oturan kişi olmaktı. Ve bu rekor o lanetli düğüne kadar 8 sandalyeyle bende idi. Karşı apartmandaki kamyoncu dayının oğlunun mahalledeki düğününde, yan komşunun oğluyla; en çok sandalyeyi üst üste dizip kim lord gibi tepesinden halkı selamlayacak diye iddialaştık. Ben sekiz sandalyeyi üst üste bindirip üstüne de kendim bindikten sonra, komşunun oğlunun benim sekizime, dokuzla karşılık verdi. Ben de yenilgiyi kabullenemeyip on iki sandalyeyi üst üste dizip bütün çocuk halkını tahta kılıcımla selamladım. Bir baktım ki, iddiaya girdiğim çocuğun ve iddiayı takip eden diğer veletler, üstüne basıp inmek için kullandığım sandalyeleri benden uzaklaştırıyor. Yirmi metre karelik garajda on iki sandalyenin üstünde tek başıma ağlamaya başladım. Gelin tam karşıdaki erkek evinin önüne arabayla gelince, ağlama sesimi duyan bir teyze beni fark edip bütün kalabalığı bana yönlendirdi. Yüz elli kişilik düğün insanların bana bakarak kahkahalar atmaya başladı; yeminle o an doğduğum güne lanet ettim. Babam bana kızdı; ama on iki sandalyeyle hala rekor bende. Gerçi geçen annem telefonda benimle dalga geçerken, alt komşunun çocuğu on iki yaptı dedi ama yemedim. Eğer yaptıysa gider kırar gelirim o rekoru.

Narrative 6. Değişikti hallerim biraz. Mesela ortaokulda bir sene ortalamam takdir ortalamasıymış ama elişi gibi bir ders kırık... Daha önce böyle bir şey ile karşılaşmadıkları için, baktılar ortalamam takdiri kazanıyor, zayıf olamaz diye düşündüler herhalde... Tam törende bana takdirname verirken müdür yardımcısı geldi, “Durun, durun, yanlışlık var, kırığı var” diye. Benim takdirnamemi orada geri aldılar. Hani filmlerde flashback olur, çocukluk travmasını görürsün ya... Ben aslında bana takdirname vermelerine şaşırılmışım, güldüm sadece. Kendimi düşünmüyorum da bu askeri okulda annemi çok üzdüm ben. Ama başka şansım yoktu, çünkü burada okumak istemiyordum. İstemeye istemeye üç yıl daha devam ettim o okula. Lise birden sonra, “Anne al beni burdan, anne al beni burdan!” dedim. Lisede ailenizin onayı olmadan ayrılamıyorsunuz. Kaçsan bulup getirecekler, bir de disiplin cezası alacaksın. Bu da can sıkıcı. Artı tazminat var. Annemle konuşarak bu sorunu çözemedim. Bir de annemi tanımanız lazım, bizimki anaerkil bir aile. Hatta annem telefonumda “devlet ana” diye kayıtlı. Tek tanıdığım devlet annemdir. Annemin çok üzüldüğünü gördüğüm için devam ettim okula.

2) Narratives written by females:

Narrative 7. Ev tutmayı düşündüğümüz lüks bir site vardı. Tüm binalar üç kattan oluşmuş, evler bahçeli, site havuzlu, dış kapıdan girerken kart okutmalar falan...Türkiye standartlarına göre oldukça iyi bir yerdi, e dolayısıyla her şeyinizle başkaları ilgileniyordu. Kapı zillerindeki isimleri bile gelip sizin için ayrıca takıyorlardı. Neyse yine bir gün eşyalarımız yerleşme aşamasındayken eve bakmaya gitmiştik ve ben henüz bomboş olan salona doğru yol aldım. Bir duvar boydan boya camdan ve balkon kapısından oluşmaktaydı. O anki göz yanılgısıyla mıdır nedir ben kapıyı açık sanmışım, gereksiz bir sevinç doldu içime aa balkon açık diye. Son sürat koşmamla cama yapışmam bir oldu tabi. O sırada da murphy abinin de etkisi olacak ki çimleri biçen görevli tam bizim balkonun önünden geçiyordu. O çarpmanın çıkardığı sestensesten olsa gerek büyük bir telaşla

başını çevirdi bana. Durumu fark edince kahkahalarla gülmeye başladı adam. Çok kötüydü. Neyse ki babamın işleri farklı bir ile yerleşmemizi gerektirdi de oraya yerleşmeden başka yere taşındık. Yoksa surat ifadesini unutamadığım o adama bir daha nasıl bakardım bilemiyorum.

Narrative 8. Yiyecek ve giyecek dağıttık Sudan'da. Yardımlarımız karşısında çocuklar adeta çıldırıp dans ettiler, boynuma sarıldılar. Anneler ellerimi öptü. O anlarda çok ağladım. Bir anne çocuğunu bana vermek istedi. Evlatlık almayı istedim ama annesinden koparamadım çocuğu. En çok da Babekir bebekten etkilendim. 2 aylıkken hidrosefali hastası olmuş, şu an 1 yaşında; iç organları şeffaflaşıyor, ağzı pamukçuk dolu. İstese de yemek yiyemiyor oğlan. Düşünsene biz ne yesek diye karar veremezken, o yiyebilmek için ne kadar acı çekiyor. Mesela 5 yaşında başka bir çocuk 3 yaşındaki kardeşine bakıyor. Karınları aç. 2 günde bir yemek yiyebiliyorlar. Bir küçük pet şişe suda yıkanıyorlar. Döndükten sonra bir hafta ne uyuyabildim ne yemek yiyebildim. Artık onları düşünmeden yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Nasıl yapabilirim ki?

Narrative 9. 8.sınıftayım, oks'ye hazırlanıyorum. Dershaneden çıktık arkadaşımınla, yürüyoruz. Sonra iddia neydi hatırlamıyorum, koşu yarışı yapmaya başladık. Hani bir de arkadaşın astımı vardı, neden böyle bir şeye kalkıştıysak? Her neyse işte yarışa başladık, hedefimiz yolumuzun üzerindeki bir pastane, aslında oldukça uzak bulunduğumuz noktadan ama hedefi büyük koymuşuz. Başladık koşmaya, dağları tepeleri aştık koşuyoruz enerjimize diyecek yok. Hele benimkine hiç yok. Pastaneyi şöyle tarif edebilirim; kocaman bir bahçesi ve oturma masaları olan, girişi tamamen cam, aynı zamanda da iki tane cam kapısı var. Biz koştuk işte o bir kapıya yöneldi ben diğer kapıya. Meğer onun yöneldiği kapı açıkmiş benim yöneldiğim ise kapalı. Tabii ben güzel ve seksi olmak uğruna 3 numara miyobuma rağmen ders harici gözlüğümü takmıyorum, bu yüzden de algılayamadım kapının kapalı olduğunu ve sinek gibi yapıştım cama. Uzaktan koşarak gelen beni gören pastaneci amca da nasıl bir manevrayla başarmışsa artık

telefonunu çıkarıp benim cama yapıştığım anın fotoğrafını çekmiş. Allahtan video çekme özelliği yokmuş telefonun yoksa bir internet fenomeni olabilirdim Allah muhafaza.

Narrative 10. On bir-on üç yaşlarındayken kendimi diğer kızlardan üstün görürdüm biraz. Birkaç kişi bana güzel olduğumu söyledi. Mutlu oldum. Ben demek ki erkekler tarafından beğeniliyorum, demek ki benim yakın zamanda... Ama olmadıkça daha da bunalıma girmeye başladım. “Niye diğer insanların benden daha önce erkek arkadaşı oldu?” diye düşündüm. Rekabet hissi galiba. Anneme bir arkadaşımın bahsediyorum diyelim, asla sevgilisi olduğunu söylemem, çünkü “Senin niye yok?” diyeceğini bilirim. Çünkü annemin hayatında erkekler her zaman vardı ve ben böyle değilim. O zaman bir şey eksik bende... Annem mesela ballandıra ballandıra anlatır, “Oh işte şurada ilk defa öpüştüm, şu yaşında ilk defa şunu yapmışım.” Ama ben bütün o yaşları geçtim, hiçbirini yapmadım. Sadece ima ediyor annem, ama onunla bile bir rekabet var. Şu anda etmiyoruz ama edebiliriz. Erkek arkadaşım olsun desem, kimse bana baskı yapmayacak, dövmeyecek, öldürmeyecek. Aksine aşırı bir özgürlük var neredeyse. Ama o özgürlüğün yarattığı bir baskı da var.

Narrative 11. Lisede dersaneye gidiyorum, sürekli bu kız-erkek ilişkileri konuşuluyor. Hoşlandığım oğlanlar da vardı ama birden farklı bir şey oldu. Bir sınıf arkadaşım vardı. Ona yavaş yavaş yükselen derecelerde hayranlık duymaya başladım. Başta sadece, “Hoş bir kız, çok asil bir duruşu var,” diye düşünüyordum. Ama sürekli onu izliyordum, derste filan. Onu gördükçe kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başlıyordu. Ağzım kulaklarıma varıyordu. Dersaneye sadece onun için gitmeye başladım. Baktım ve “N’oluyor?” dedim, “n’oluyor?” Böyle şeyleri bir erkeğe hissetmem lazım ve daha önce bir erkeğe böyle hissetmedim. Hayranlık da olamazdı bu çünkü hissettiklerim bundan çok daha fazlaydı. Uçmuştum yani. Ondan sonra kendi kendime sorgulamaya geçtim, işkence gibiydi. Her gece yatıp böyle ağlayıp, “Nerden çıktı bu? Nerden

çıktı bu?” diye kendime çok kızılıyordum. O zaman kimseyle konuşamadığım için günlüğüme yazıyordum. Ama bunu deftere yazamadım. “Acaba ben nokta nokta mıyım?” şeklinde yazıyordum. En sonunda cesaretimi topluyorum “evet yazmalıyım” diyorum, yazıyorum. Yakın bir kız arkadaşşıma telefon açtım, “Sana bir şey okuycam ama lütfen beni yargılamadan sorgulamadan dinle” dedim. Günlüğüme yazdığım şeyleri okumaya başladım. Ağlayarak okuyordum. O dersanedeki kıza asla açılmadım. Zamanla azaldı. Oluruna bıraktım ama kendimi sorgulamayı da bıraktım. BU hayat felsefem oldu diyebilirim.

Narrative 12. 20-21 yaşındayım ve evde yalnızım. Telefon çalıyor. Bir erkek sesi bana son derece kibar ve hani inandırıcı bir ifadeyle bir cinsellik araştırması yaptıklarını anlatıyor. İlk beş dakika sorduğu tüm soruları yanıtlıyorum. Ne olduklarını bile hatırlamıyorum ama işte cinsellikle ilgili sorular. Sonra pat diye “Mastürbasyon yapıyor musunuz?” diye soruyor. Hadiii, bu da nereden çıktı şimdi? Susuyorum. Susuyorum. Telefonu yüzüne kapatmak istiyorum ama o kadar konuştuğundan sonra vazgeçiyorum. Lafı biraz geveliyorum, sonra da “Hayır” diyorum. Koca bir yalan tabii! Neyse, bunu geçiştirelim de bir sonraki soru gelsin... Nerde! Karşımdaki erkek sesi soru sormayı bırakıp bu sefer bana ders vermeye başlıyor: Efenim mastürbasyon çok normal bir şeymiş, iyi bir şeymiş, hiçbir zararı yokmuş, öğrenilebilirmiş, pek çok kadın yaparmış bunu falan filan... Beni ter basıyor. Konuyu kapatmaya çalışıyorum ama belli ki anketörün elinde bir metin var, onu okumaya devam ediyor. Sonunda, “Ablam geldi kapatmam lazım,” diye lafı ağzına tıkıyorum ve telefonu kapatıyorum. Ablamın geldiği falan yok, evde yalnızım ama işte konuşamıyorum. Kalbim sıkışıyor resmen. Lisedeyken mastürbasyon yapmaya başladım. Sonra da hayatımdan hiç çıkmadı. Çıkmadı ama o anketöre “Evet, mastürbasyon yapıyorum,” diyemedim işte... Şimdiye kadar kimseye de bunu böyle anlatmadım.

Narrative 13. Bir akşam, akşam yemeğine eş dost akraba gelir. Ama ben hiçbirini tanımadığımdan onlarla oturmam, içeride ders çalışırım. Her şey güzel gitmektedir. Kahkahalar dedikodular eğlence almış başını gitmektedir. Derken daha sonra yemek biter ve yaklaşık 10-11 misafir salona geçer oturmak için.. Televizyon izlemek istemektedirler; ama bir sorun vardır. Televizyonu yeni aldığımız için annem bu televizyonun nasıl kullanılacağını bilmemektedir. Bu yüzden annem içeriden " gel oğlum aç şu televizyonu" diye bağıarak beni çağırır. Ben de oflayarak puflayarak "bir öğrenemedin anne şunu ha" diyerek yanlarına gelirim. Buraya kadar da her şey normaldir. Her şey televizyonu açmamla başlar. Televizyon yavaşça açılır... Görüntü gelmeden ses gelmeye başlar: " ahhh ohhh, yes baby yess". Misafirler, annem ve ben ilk başta ne olduğunu anlamayız ama iki saniye sonra o görüntü gelince herkes kızarır. Evet erotik film, ya da bildiğin porno vardır televizyonda. Meğer abim evden çıkmadan izliyormuş da kanalı kapatmadan direkt televizyonun fişini çekmiş. Bu yüzden televizyonu açarken son izlenen kanal açıldığı için direk o xxx kanalı açılır. O sırada annem beyninden vurulmuşa döner. Abimin salaklığı sayesinde herkese rezil olmuşuzdur ailecek. İşin kötü tarafı ise kumandanın pili bitmiş olmasıdır. Kanal değiştirme tuşuna büyük bir panikle basmama rağmen kanal değişmemektedir. Annem direkt televizyonun fişi çeker. O anda yer yarılrsa da içine girseydim. Üstelik hiç de suçum yoktu be kahpe kader !

APPENDICES

Appendix A.

1) Non-Emotional Autobiographical Versions of the Selected Narratives:

Non-Emotional Autobiographical Version of Guilt Narrative 1. Kızı odaya aldılar. Önce odanın dışında oturdum, içeriye girmedim. Kız canhıraş bağırdığında ise odaya girmeye karar verdim. O sırada kız anadan doğma soymuşlar ve Filistin askısına almışlardı. Uğur elinde copla “Bak kızlığın filan gidecek, konuş” diyordu. Uğur’u kenara çektim ve kıza “Bacım bak sen beni tanıyorsun. Seni bunların ellerinden kurtaracağım, anlat! Senden bir tek kelime istiyorum. Ali nasılsa yakalanacak... Boşu boşuna eziyet çekme, hemen indirtireyim seni burdan” dedim. Kız “Bilmiyorum” dedi. Bunun üzerine işkenceye devam edildi. Tekrar odadan dışarı çıktım. Kızın daha fazla bağırdığı duyduğumda tekrar odaya girmeye karar verdim. O sırada Uğur kız tekmeliyordu. Filistin askısındaki kız tekmeliyordu. Uğur’u kenara çekerek “Alıp götürüyorum, sorgulamasına Maraş’ta devam ederim” dedim. “Tamam” dediler, “Konuştu”... Kızın kocasını ya da yakınlarını gözümün önüne getirdim. Elde yapılacak başka bir şey olmadığını düşündüm... çektirmedi.

Non-Emotional Autobiographical Version of Guilt Narrative 2. Lüks bir sitede ev tutacaktık. Bu havuzlu site, tüm binaları üç kattan oluşan, evleri bahçeli ve dış kapıdan girmek için kart okutulması gereken bir siteydi. Türkiye standartlarının oldukça üzerindeki bu sitede, sakinlerinin ihtiyacı olan her şey ile başkası ilgileniyordu. Kapı zillerindeki isimleri bile başkası gelip oturanlar için ayrıca takıyordu. Bir gün, eşyalar yerleşme aşamasındayken yine eve bakmaya gitmiştik. Henüz bomboş olan salona doğru yol aldım. Salonun bir duvarı boydan boya cam ve balkon kapısından oluşmaktaydı. Balkon kapısının açık olduğunu düşünerek son sürat koşarken,

birden kapının camına çarptım. O sırada çimleri biçen görevli de tam onların balkonun önünden geçmekteydi. Adam, çarpmanın çıkardığı ses nedeniyle başını bana doğru çevirdi. Bizim evinin balkonuna bakmakta olan bu görevli adam, kahkahalarla gülmeye başladı. Daha sonraları o sitedeki eve yerleşmeden babamın işleri dolayısı ile farklı bir ile taşındık.

Non-Emotional Autobiographical Version of Shame Narrative 1. Müdür yardımcısı Word'te 3-5 satır yazı yazdırmıştı; ben de karşılık olarak cuma günü bayrağı göndere çekme görevini üstlenmek istediğini söylemişim. Cuma günü geldiğinde müdür yardımcısı klasik konuşmasını yaparken bayrak töreni için adımı söyledi. Kalabalığın önüne çıktığımda ipin düğümünü söküp bayrağı indirmek için bir süre uğraştım. Bayrağı gönderden indirmeyi başarıp, marş başladığında ise bayrağı ağır ağır çekmeye başladım. İlk defa bu görevi yerine getiriyordum, bana bu görevi veren müdür yardımcısı ile göz göze geldik ve adamın eliyle daha hızlı işareti yaptığımı fark ettim. Ellerim birbirine dolandı ve bayrak direğinin üzerindeki çarktan bir ses geldiğini duydum. Bayrak, tam da üzerime düştü. Bu arada sol tarafındaki sınıf arkadaşlarım benim bu halime gülmekteydi. Bayrağı yeniden oldukça süratli bir biçimde göndere çektim ve marş bitti. Hoca yanıma gelip ipi kendisi bağladı. Pazartesi günü herkes “bu mu lan o” diyerek beni gösteriyordu. Hoca ise Lise 1'in ortalarındaki bu olaydan sonraki 2,5 sene boyunca bana bir daha bayrak

Non-Emotional Autobiographical Version of Shame Narrative 2. Sudan'da yiyecek ve giyecek dağıttık. Bu yardımlarımız karşısında çocuklar dans ediyor, boynuma sarılıyordu. Çocukların anneleri ise ellerimi öpüyordu. Bu gibi anlarda ağlıyordum. Bir anne çocuğunu bana vermek istedi; evlatlık alabilirdim; ama çocuğu almayı kabul etmedim. 2 aylıkken hidrosefali hastası olan Babekir bebek ile karşılaştığımda 1 yaşındaydı. İç organları şeffaflaşmakta ağzı pamukçuk dolu olan bu bebek, yemek yemekte zorlanıyordu. Mesela 5 yaşında başka bir çocuk, 3 yaşındaki

küçük kardeşine bakıyordu. Karınları aç olan bu çocuklar 2 günde bir yemek yiyor; bir küçük pet şişe suda yıkanıyorlardı. Döndükten sonra bir hafta uyumak ve yemek yemekte zorlandım.

2) Descriptive Third-Person Versions of the Selected Narratives:

Descriptive Version of Guilt Narrative 1. Kızı odaya aldılar. Vedat önce odanın dışında oturdu, içeriye girmede. Kız canhıraş bağırdığında ise odaya girmeye karar verdi. O sırada kız anadan doğma soymuşlar ve Filistin askısına almışlardı. Uğur elinde copla “Bak kızlığın filan gidecek, konuş” diyordu. Vedat, Uğur’u kenara çekti ve kıza “Bacım bak sen beni tanıyorsun. Seni bunların ellerinden kurtaracağım, anlat! Senden bir tek kelime istiyorum. Ali nasılsa yakalanacak... Boşu boşuna eziyet çekme, hemen indirtireyim seni burdan” dedi. Kız “Bilmiyorum” dedi. Bunun üzerine işkenceye devam edildi. Vedat tekrar odadan dışarı çıktı. Kızın daha fazla bağırdığı işiten Vedat, tekrar odaya girmeye karar verdi. O sırada Uğur kız tekmeliyordu. Filistin askısındaki kız tekmeliyordu. Vedat, Uğur’u kenara çekerek “Alıp götürüyorum, sorgulamasına Maraş’ta devam ederim” dedi. “Tamam” dediler, “Konuştu”... Vedat, kızın kocasını ya da yakınlarını gözünün önüne getirdi. Elde yapılacak başka bir şey olmadığını düşündü...

Descriptive Version of Guilt Narrative 2. Ayşe ve arkadaşları Sudan’da yiyecek ve giyecek dağıttılar. Onların bu yardımları karşısında çocuklar dans ediyor, Ayşe’nin boynuna sarılıyordu. Çocukların anneleri ise Ayşe’nin ellerini öpüyordu. O, bu gibi anlarda ağlıyordu. Bir anne çocuğunu Ayşe’ye vermek istedi; evlatlık alabilirdi; ama çocuğu almayı kabul etmedi. 2 aylıkken hidrosefali hastası olan Babekir bebek, Ayşe ile karşılaştığında 1 yaşındaydı. İç organları şeffaflaşmakta, ağzı pamukçuk dolu olan bu bebek, yemek yemekte zorlanıyordu. Mesela 5 yaşında başka bir çocuk, 3 yaşındaki küçük kardeşine bakıyordu. Karınları aç olan bu çocuklar, 2

günde bir yemek yiyor; bir küçük pet şişe suda yıkıyorlardı. Ayşe, döndükten sonra bir hafta uyumak ve yemek yemekte zorlandı.

Descriptive Version of Shame Narrative 1. Müdür yardımcısı Mehmet'e Word'te 3-5 satır yazı yazdırmış; Mehmet de karşılık olarak cuma günü bayrağı göndere çekme görevini üstlenmek istediğini söylemişti. Cuma günü geldiğinde müdür yardımcısı klasik konuşmasını yaparken bayrak töreni için Mehmet'in adını söyledi. Kalabalığın önüne çıkan Mehmet, ipin düğümünü söküp bayrağı indirmek için bir süre uğraştı. Bayrağı gönderden indirmeyi başarıp, marş başladığında ise bayrağı ağır ağır çekmeye başladı. İlk defa bu görevi yerine getiren Mehmet, ona bu görevi veren müdür yardımcısı ile göz göze geldi ve adamın eliyle daha hızlı işareti yaptığını fark etti. Mehmet'in elleri birbirine dolandı ve bayrak direğinin üzerindeki çarktan bir ses geldiğini duydu. Bayrak, Mehmet'in üzerine düştü. Bu arada sol tarafındaki sınıf arkadaşları Mehmet'e gülmekteydi. Mehmet, bayrağı yeniden oldukça süratli bir biçimde göndere çekti ve marş bitti. Hocası, Mehmet'in yanına gelip ipi kendisi bağladı. Pazartesi günü herkes "bu mu lan o" diyerek Mehmet'i gösteriyordu. Hocası Lise 1'in ortalarındaki bu olaydan sonraki 2,5 sene boyunca Mehmet'e bir daha bayrak çektirmedi.

Descriptive Version of Shame Narrative 2. Ezgi ve ailesi lüks bir sitede ev tutacaklardı. Bu havuzlu site, tüm binaları üç kattan oluşan, evleri bahçeli ve dış kapıdan girmek için kart okutulması gereken bir siteydi. Türkiye standartlarının oldukça üzerindeki bu sitede, dolayısıyla sakinlerinin ihtiyacı olan her şey ile başkası ilgileniyordu. Kapı zillerindeki isimleri bile başkası gelip oturanlar için ayrıca takıyordu. Bir gün, Ezgi ve ailesi eşyaları yerleşme aşamasındayken yine eve bakmaya gitmişti. Ezgi, henüz bomboş olan salona doğru yol aldı. Salonun bir duvarı boydan boya cam ve balkon kapısından oluşmaktaydı. Balkon kapısını açık olduğunu düşünerek son sürat koşmakta olan Ezgi, birden kapının camına çarptı. O sırada çimleri biçen görevli de

tam onların balkonun önünden geçmekteydi. Adam, çarpmanın çıkardığı ses nedeniyle başını Ezgi'ye doğru çevirdi. Ezgilerin evinin balkonuna bakmakta olan bu görevli adam, kahkahalarla gülmeye başladı. Daha sonraları Ezgi ve ailesi, o sitedeki eve yerleşmeden babasının işleri dolayısı ile farklı bir ile taşındı.

Appendix B.**KİŞİLERARASI TEPKİSELLİK İNDEKSİ – ÖYKÜ ÖLÇEĞİ**

Elinizdeki bu anket formu ile sizin okuduğunuz hikayedeki kişiye ve bu kişinin içinde bulunduğu duruma ilişkin düşünceleriniz ve duygularınız araştırılacaktır. Her bir maddenin sizi ne kadar iyi tanımladığını sayfanın başında bulunan cetveldeki uygun rakamları seçerek belirleyiniz. Cevabınız üzerinde karara vardığınızda, size uygun seçeneğin rakamını işaretleyiniz (X).

LÜTFEN CEVAP VERMEDEN ÖNCE HER BİR MADDEYİ DİKKATLİCE OKUYUNUZ. Vereceğiniz cevapların samimiyeti ve ciddiyetinden dolayı teşekkür ederiz.

İfadelerin **hikayenin ana karakterine ve içinde bulunduğu duruma** ilişkin sizi tanımlama düzeyini karşısındaki rakamlardan uygun olanını seçerek işaretleyiniz (X).

Beni Hiç Tanımlamıyor	Beni Çok Az Tanımlıyor	Beni Kısmen Tanımlıyor	Beni Oldukça Tanımlıyor	Beni Tam Olarak Tanımlıyor
0	1	2	3	4

	0	1	2	3	4
Bu kişinin kullanıldığını gördüğümde, ona karşı bir çeşit koruma duygusu hissederim.					
Buna benzer duygusal bir olayın ortasında kendimi çaresiz hissederim.					
Bu kişinin açısından olayların nasıl gözüktüğünü düşünerek onu daha iyi anlamaya çalışırım.					
Bu kişinin şanssızlıkları beni çok fazla rahatsız etmez.					
Bir konu hakkında haklı olduğumdan emin olursam, bu kişinin tartışmalarını dinleyerek zammımı boşa harcamam.					
Bu gibi durumlarda gergin bir ruh halinde olmak beni korkutur.					
Bu kişinin bulunduğu durumdan yoğun bir şekilde etkilenirim.					
Bu kişiyi eleştirmeden önce, onun yerinde ben olsaydım nasıl hissederdim diye düşünmeye çalışırım.					
Bu durum ile benzerlik gösteren acil durumlarda kontrolümü kaybetme eğilimindeyimdir.					

Appendix C.**KİŞİLERARASI TEPKİSELLİK İNDEKSİ – GENEL ÖLÇEK**

Elinizdeki bu anket formu ile sizin değişik durumlardaki düşünceleriniz ve duygularınız araştırılacaktır. Her bir maddenin sizi ne kadar iyi tanımladığını sayfanın başında bulunan cetveldeki uygun rakamları seçerek belirleyiniz. Cevabınız üzerinde karara vardığınızda, size uygun seçeneğin rakamını işaretleyiniz (X).

LÜTFEN CEVAP VERMEDEN ÖNCE HER BİR MADDEYİ DİKKATLİCE OKUYUNUZ. Vereceğiniz cevapların samimiyeti ve ciddiyetinden dolayı teşekkür ederiz.

İfadelerin sizi tanımlama düzeyini karşısındaki rakamlardan uygun olanını seçerek işaretleyiniz (X).

Beni Hiç Tanımlamıyor	Beni Çok Az Tanımlıyor	Beni Kısmen Tanımlıyor	Beni Oldukça Tanımlıyor	Beni Tam Olarak Tanımlıyor
0	1	2	3	4

	0	1	2	3	4
Benden daha az şanslı insanlara karşın sık sık ilgili ve hassas duygular hissederim.					
Bazen olaylara başkalarının gözüyle bakmakta güçlük çekiyorum.					
Problemleri olduğunda insanlar için bazen üzüntü duymam.					
Acil durumlarda kendimi gergin ve rahatsız hissederim.					
Bir anlaşmazlık hakkında karar vermeden önce olayı başkalarının bakış açısıyla da değerlendirmeye çalışırım.					
İnsanların kullanıldığını gördüğümde, onlara karşı bir çeşit koruma duygusu hissederim.					
Arkadaşlarımdan olayların nasıl gözüktüğünü düşünerek onları daha iyi anlamaya çalışırım.					
Yaralanmış birini gördüğümde, sakin kalmaya çalışırım.					
Diğer insanların şanssızlıkları beni çok fazla rahatsız etmez.					

Bir konu hakkında haklı olduğumdan emin olursam, başkalarının tartışmalarını dinleyerek zamanımı boşa harcamam.					
İnsanların haksızlığa uğradığını gördüğümde, çok yoğun bir acıma duymuyorum.					
Acil durumlara ilgilenmekte genellikle etkiliyimdir.					
Çoğu zaman gördüğüm şeylerden yoğun bir şekilde etkilenirim.					
Her sorunun iki boyutu olduğuna inanırım ve her iki açıdan da bakmaya çalışırım.					
Kendimi oldukça yumuşak kalpli bir insan olarak tanımlarım.					
Çok duygusal bir olayın ortasında kendimi çaresiz hissedirim.					
Gergin bir ruh halinde olmak beni korkutur.					
Acil durumlarda kontrolümü kaybetme eğilimindeyimdir.					
Birine kızdığımda, bir süre kendimi onun yerine koymaya çalışırım.					
Ciddi bir şekilde yardıma ihtiyacı olan birini gördüğümde hiçbir şey yapamayacak duruma gelirim.					
Birini eleştirmeden önce, onun yerinde ben olsaydım nasıl hissederdim diye düşünmeye çalışırım.					

Appendix D.

Table 5. Means and standard deviations of general empathy items

	M	SD
Benden daha az şanslı insanlara karşın sık sık ilgili ve hassas duygular hissedirim.	3.63	.98
Bazen olaylara başkalarının gözüyle bakmakta güçlük çekiyorum.	2.33	.91
Problemleri olduğunda insanlar için bazen üzüntü duymam.	2.33	.91
Acil durumlarda kendimi gergin ve rahatsız hissedirim.	3.38	.91
Bir anlaşmazlık hakkında karar vermeden önce olayı başkalarının bakış açısıyla da değerlendirmeye çalışırım.	4.05	.75
İnsanların kullanıldığını gördüğümde, onlara karşı bir çeşit koruma duygusu hissedirim.	3.93	.86
Arkadaşlarımdan olayların nasıl gözüktüğünü düşünerek onları daha iyi anlamaya çalışırım.	4.08	.71
Yaralanmış birini gördüğümde, sakin kalmaya çalışırım.	3.41	.87
Diğer insanların şanssızlıkları beni çok fazla rahatsız etmez.	2.17	.87
Bir konu hakkında haklı olduğumdan emin olursam, başkalarının tartışmalarını dinleyerek zamanımı boşa harcamam.	2.55	.98
İnsanların haksızlığa uğradığını gördüğümde, çok yoğun bir acıma duymuyorum.	2.12	1.10
Acil durumlarla ilgilenmekte genellikle etkiliyimdir.	3.42	.88
Çoğu zaman gördüğüm şeylerden yoğun bir şekilde etkilenirim.	3.62	1.05

Appendices

Her sorunun iki boyutu olduğuna inanırım ve her iki açıdan da bakmaya çalışırım.	3.93	.86
Kendimi oldukça yumuşak kalpli bir insan olarak tanımlarım.	3.72	.90
Çok duygusal bir olayın ortasındaiken kendimi çaresiz hissederim.	3.30	1.01
Gergin bir ruh halinde olmak beni korkutur.	3.48	1.01
Acil durumlarda kontrolümü kaybetme eğilimindeyimdir.	2.47	1.00
Birine kızdığımda, bir süre kendimi onun yerine koymaya çalışırım.	3.16	.99
Ciddi bir şekilde yardıma ihtiyacı olan birini gördüğümde hiçbir şey yapamayacak duruma gelirim.	2.23	.92
Birini eleştirmeden önce, onun yerinde ben olsaydım nasıl hissederdim diye düşünmeye çalışırım.	3.85	.88

Note. İtems 2, 3, 8, 9, 10, 11, 12 are reverse coded.

Appendix E.

Table 6. Correlations between subscales of general and adapted IRI

	General IRI		
	Perspective Taking	Empathic Concern	Personal Distress
Adapted IRI			
Perspective Taking	.50**	.39**	
Empathic Concern		.42**	.20*
Personal Distress			.56**

$p < .01$

Appendix F.

Lütfen bir önceki ankette okuduğunuz hikayelere dair verilen soruları hatırladığınız kadarı ile cevaplayınız.

1. Ayşe ve arkadaşları Sudan'a ne için gitmişlerdi?
 - a) Okul gezisi ile ziyaret etmek için
 - b) Çocuklara yiyecek ve giyecek yardımı götürmek için
 - c) İslami yeni yılı kutlamak için
2. Ayşe en çok neden etkilenmişti?
 - a. Sudan'da yapılan özel bir tatlı çeşidinden
 - b. Hiçbir yerde kredi kartı kullanılmamasından
 - c. Bebek ve çocukların kötü şartlardaki yaşamından
3. Ezgi ve ailesi hikayenin geçtiği siteye neden gelmişlerdi?
 - a. Siteden bir ev tutacakları için
 - b. Ezgi'nin annesinin bir arkadaşını ziyaret etmek için
 - c. Sitenin havuzunu kullanabilmek için
4. Bahçedeki görevlinin Ezgi'ye gülmesine neden olan olay neydi?
 - a. Cam balkon kapısına gürültüyle çarpması
 - b. Annesinin Ezgi'ye hitap şekli
 - c. Kıyafeti
5. Mehmet'in başından geçen hikayede anlatılan ana olay neydi?
 - a. Lisede bayrağı göndere çekerken düşürmesi
 - b. Lisedeyken çıkma teklif ettiği kızın onu terslemesi
 - c. Mahalledeki kabadayılar ile kavga etmesi
6. Mehmet'in yaşadığı olay haftanın hangi günü ve nerede geçiyordu?
 - a. Cuma günü, ders çıkışı istiklal marşı sırasında
 - b. Pazartesi günü ilk derste
 - c. Çarşamba günü, öğle arasında kantinde
7. Vedat'ın anlattığı hikayedeki kızın acı çekmesinin nedeni ne idi?
 - a. İşkence görüyor olması
 - b. Elinde derin bir kesik olması
 - c. Sevgilisinin onu terk etmesi
8. Vedat ve Uğur'un anlatılan hikayedeki kıza uyguladıkları yöntemin adı ne idi?
 - a. Filistin askısı
 - b. Akupunktur
 - c. Kalp masajı